

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 08 0 K 007915 24 Kž
Sarajevo, 23.07.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dugonjić mr Božidarke kao predsjednice vijeća, te Hubjer Naide i Begić Jasmine kao članica vijeća, uz sudjelovanje Perišić Jelene kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog Č.Š, zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja u Širokom Brijegu i braniteljice optuženog Č.Š, izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Širokom Brijegu broj 08 0 K 007915 24 K od 09.05.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.07.2025. godine u prisustvu federalnog tužitelja Sarajlić Saše, optuženog Č.Š i njegove braniteljice, odvjetnice Hrstić Anke iz Ljubuškog, donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužitelja iz Širokog Brijega i braniteljice optuženog Č.Š, odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Širokom Brijegu broj 08 0 K 007915 24 K od 09.05.2024. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Širokom Brijegu broj 08 0 K 007915 24 K od 09.05. 2024. godine, optuženi Č.Šoglašen je krivim zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 8 (osam) mjeseci.

Navedenom presudom, na osnovu člana 77. KZ FBiH, optuženom je izrečena i mjera sigurnosti zabrane upravljanja prijevoznim sredstvom i to motornim vozilima „B“ kategorije u trajanju od 4 (četiri) godine, a na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oštećeni M.I. sa imovinskopравnim zahtjevom je upućen na parnični postupak, dok je optuženi Č.Š, na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH, obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 2.012,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj u Širokom Brijegu, zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako da se

optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a žalbu je izjavila i braniteljica optuženog Ć.Š., odvjetnica Hrstić Anka iz Ljubuškog, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona, te odluke o krivičnopravnoj sankciji i mjeri sigurnosti, sa prijedlogom da se prvostepena presuda preinači na način da se optuženi oslobodi od optužbe, odnosno da se optuženom izrekne blaža kazna zatvora i mjera sigurnosti zabrane upravljanja vozilom „B“ kategorije ili da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Kantonalni tužitelj iz Širokog Brijega je podnio odgovor na žalbu braniteljice optuženog, u kojem je osporio navode iz te žalbe i predložio da se ona odbije kao neosnovana, navodeći da ostaje u cijelosti kod navoda i prijedloga koje je naveo u žalbi na presudu u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji.

Braniteljica optuženog je također podnijela odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja, u kojem je osporila navode iz te žalbe, te predložila da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana, a da se žalba odbrane uvaži.

Federalni tužitelj je podneskom broj T08 0 KTŽ 0008654 24 2 od 11.07.2024. godine, predložio da se žalba kantonalnog tužitelja u Širokom Brijegu uvaži i pobijana presuda preinači tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a da se žalba braniteljice optuženog odbije kao neosnovana, pa je kod navoda i prijedloga iz tog podneska ostao i na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 23.07.2025. godine.

Na istoj sjednici, braniteljica optuženog je izjavila da u cijelosti ostaje kod razloga i navoda iz žalbe koju je i usmeno obrazložila te kod odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja, pa je predložila da se njena žalba uvaži, a da se žalba kantonalnog tužitelja iz Širokog Brijega odbije kao neosnovana, dok je optuženi Ć.Š. izjavio da u cijelosti prihvata izlaganje svoje braniteljice na sjednici vijeća, kako u vezi podnesene žalbe tako i odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužitelja i braniteljice optuženog, kao i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu, braniteljica optuženog žalbom najprije osporava utvrđeno činjenično stanje, navodeći da je isto zasnovano na nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke optužbe T.R. iz kojeg proizilazi da je optuženi kritične prilike vozio brzinom od 117 km/h, dok je vještak saobraćajne struke odbrane Tomas Ivan utvrdio da je optuženi kritične prilike vozio brzinom od 113 km/h. Žalbom se dalje ističe da, prema parcijalnim iznosima gubitka brzine vozila optuženog, koje je vještak optužbe naveo na stranici 7 pasus 1. nalaza, bi proizilazilo da je optuženi vozio brzinom od 262 km/h, ali da sud zanemaruje tu činjenicu i poklanja vjeru ovom vještaku.

Ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijanog rješenja proizilazi da je prvostepeni sud (na stranici 6. i 7.) dao sasvim jasne, određene i uvjerljive razloge o tome zašto je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke optužbe T.R, a ne nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke odbrane Tomas Ivana, a ti razlozi suda se žalbom braniteljice optuženog uopće ne osporavaju.

Pri tome, žalbena tvrdnja braniteljice optuženog da bi prema parcijalnim iznosima gubitka brzine vozila optuženog, koje je vještak saobraćajne struke optužbe naveo na stranici 7 pasus 1. nalaza (parcijalni gubitak od 44 km/h, zatim od 50, 43 km/h i 68 km/h), proizilazilo da je optuženi vozio brzinom od 262 km/h, posve je paušalna jer se žalbom braniteljice osim navođenja ovih podataka, ne konkretizuje u čemu su ogledaju pogreške vještaka optužbe u takvom izračunu i zbog čega prvostepeni sud nije trebao da prihvati taj nalaz i mišljenje, pa takvi žalbeni navodi nisu ni mogli dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Braniteljica optuženog u žalbi navodi da se vještak saobraćajne struke optužbe T.R. određeno ne izjašnjava da li je optuženi započeo radnju preticanja kolone vozila od 4 vozila, prije nego što je oštećeni M. F. poduzeo radnju skretanja u lijevo.

Ni ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Naime, iz pobijane presude proizilazi da je ovaj vještak na osnovu prostorno vremenske analize i tragova kočenja utvrdio da je optuženi počeo kočiti kada se nalazio udaljen od mjesta kontakta 34,10 m, a njegovo vrijeme zaustavljanja je iznosilo 1,04 sec., dok je za to vrijeme vozilo Golf 1 do mjesta kontakta prešlo put u skretanju od oko 7 m za vrijeme od 2,64 sec, na osnovu čega zaključuje da je oštećeni M.F. započeo radnju skretanja prije nego što je optuženi Č.Š započeo radnju preticanja, te da na strani vozača vozila Golf 1, nema propusta koji bi se mogli dovesti u vezu sa nastankom saobraćajne nezgode, jer je on skretao u lijevo na mjestu gdje to nije zabranjeno, a iza sebe je imao još 4 vozila koja su čekala. Stoga, ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu doveli u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda.

Žalbom braniteljice optuženog se dalje osporava da je brzina kretanja vozila na dionici puta gdje se desila saobraćajna nezgoda ograničena na 50 km/h, tvrdeći da na tom mjestu kao i ispred nema nikakvog saobraćajnog znaka o ograničenju brzine, te da se radi o magistralnom putu gdje je brzina kretanja vozila ograničena na 80 km/h (kako je to utvrdio vještak saobraćajne struke odbrane), navodeći da vještak saobraćajne struke optužbe zanemaruje važnost takvih prometnih znakova koji se odnose na ograničenje brzine na magistralnom putu.

Ni ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Naime, kada je u pitanju ograničenje brzine kretanja vozila na dionici ceste gdje se dogodila saobraćajna nezgoda, vještak saobraćajne struke optužbe je takav podatak koristio iz Zapisnika o uviđaju i Fotodokumentacije PU Široki Brijeg broj 20/23 od 22.04.2023. godine, koji se žalbom braniteljice ne osporavaju, iz kojih proizilazi da je na toj dionici puta vidljiv vertikalni saobraćajni znak ograničenja brzine od 50 km/h sa zabranom preticanja, opisan u Zapisniku o uviđaju kao znak, koji se odnosi na dionicu ceste na kojoj se dogodila saobraćajna nezgoda. Slijedom navedenog, paušalna žalbena tvrdnja braniteljice da na dionici ceste gdje se dogodila saobraćajna nezgode, kao i ispred, nema znaka ograničenja brzine te da se u konkretnom slučaju radi o magistralnoj cesti gdje vrijedi ograničenje brzine kretanja vozila od 80 km/h, se nije mogla prihvatiti kao osnovana.

Žalbom braniteljice optuženog se dalje ukazuje da prvostepeni sud nije mogao pokloniti vjeru nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke optužbe T.R, jer on nema

licencu za korištenje PS Crash programa već da koristi „ukradeni“ program licencnog naziva Workshop 2012, koji je „ukraden“ firmi DSD Dr Stefan Datentechnik Gesmbh Scharitzerstr 1. Austrija, a u prilogu žalbe se dostavlja kopija potvrde pribavljena od strane Zajedničkog odvjetničkog ureda Hršić od 09.02.2023.godine, u predmetu broj 63 0 K 041784 21 K, sa kopijom ovjerenog prevoda na njemačkom i hrvatskom jeziku, a iz koje proizilazi da ne postoji licenca za program PC Crash na ime T.R.

Ni ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Naime, braniteljica optuženog tek u žalbi navodi ove činjenice koje je odbrana očigledno znala prije donošenja prvostepene presude odnosno tokom trajanja glavnog pretresa (a koje je pribavila u vezi drugog krivičnog predmeta), navodeći da zbog toga prvostepeni sud nije mogao pokloniti vjeru nalazu i mišljenju vještaku saobraćajne struke optužbe T.R. S tim u vezi, ovaj sud ukazuje da je odredbom člana 310. stav 4. ZKP FBiH propisano da se u žalbi mogu iznositi nove činjenice i novi dokazi koji i pored dužne pažnje i opreza nisu mogli biti predstavljeni na glavnom pretresu i da je žalitelj dužan navesti razloge zašto ih ranije nije iznio i navesti dokaze kojima bi se te činjenice imale dokazati, a pozivajući se na nove dokaze dužan je navesti činjenice koje pomoću tih dokaza želi dokazati. Iz navedenog, a imajući u vidu da i iz same žalbe proizilazi da je braniteljica optuženog za navedene činjenice znala prije, jer je potvrda čija kopija se dostavlja uz žalbu, dostavljena braniteljici dana 09.02.2023.godine na zahtjev Zajedničkog odvjetničkog ureda Hršić (odvjetnika Hršić Anke i Hršić Andrije) i u vezi drugog krivičnog predmeta, onda se iz tog ne može zaključiti da nove činjenice pored dužne pažnje i opreza nisu mogli biti predstavljeni na glavnom pretresu, pa se s toga ovakav žalbeni prigovor nije mogao ni ispitati.

Žalbom braniteljica optuženog u okviru pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ističe, a budući da su nalazi i mišljenja vještaka saobraćajne struke optužbe T.R i vještaka saobraćajne struke odbrane Tomas Ivana potpuno suprotni, da je prvostepeni sud mogao po službenoj dužnosti odrediti treće vještačenje radi otklanjanja svake dileme u pogledu nalaza i mišljenja ova dva vještaka.

Ovaj žalbeni navod braniteljice optuženog nije osnovan.

Samo zbog postojanja dva suprotna nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke prvostepeni sud nije morao odrediti i izvršiti novo vještačenje, jer sud u svakom predmetu, na osnovu ovlašćenja iz člana 278. stav 2. ZKP FBiH, odlučuje o potrebi izvođenja određenog dokaza. U konkretnom slučaju, prvostepeni sud je zaključio da dokazi izvedeni pred sudom pružaju dovoljno osnova za donošenje presude, te pri donošenju pobijane presude, u smislu načela slobodne ocjene dokaza, izvršio je detaljnu analizu i ocjenu nalaza i mišljenja ova dva vještaka saobraćajne struke pojedinačno i dovodeći ih u vezu sa drugim dokazima, te dao razloge za svoj zaključak zbog čega prihvata nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke optužbe T.R, a zbog čega nije prihvaćen nalaz vještaka saobraćajne struke odbrane Tomas Ivana. Razlozi koje je o navedenom dao prvostepeni sud, žalbenim navodima braniteljice optuženog nisu dovedeni u pitanje. Stoga se, po ocjeni ovog suda, ni žalbenim navodima da je zbog postojanja dva suprotna nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke, sud mogao po službenoj dužnosti odrediti treće vještačenje, ne dovodi u pitanje pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja.

Naposljetku, braniteljica u žalbi ističe da je osnovni uzrok saobraćajne nezgode nepropisna vožnja oštećenog M.F, koji je sa svojim vozilom poduzeo radnju skretanja u lijevo i to ukoso u dužini od 30 metara (što u iskazu potvrđuje i svjedok Pozder Adis), u situaciji kada se vozilo optuženog nalazilo u fazi preticanja kolone vozila.

Ni ovaj žalbeni prigovor ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud cijenio i iskaz svjedoka Pozder Adisa, na kojeg se braniteljica u žalbi poziva, koji se kritične prilike nalazio sa svojim vozilom u koloni vozila koja se kretala iza oštećenog M.F (navodeći da se ispred njega kretalo vozilo Škoda Oktavia sive boje, a ispred te Škode je bio Golf 1 kojim je upravljao oštećeni) i koji je izjavio da je vozilo Golf 1 imao upaljen pokazivač smjera tzv „žmigavac“, da će skrenuti u lijevo i da su tako za njim išli nekih 50 metara, brzinom od oko 30 km/h, a da je to skretanje u lijevo bilo jako sporo i da je bilo ukoso nekih možda 30 metara. Međutim, kako je prvostepeni sud na osnovu ocjene svih izvedenih dokaza (prihvatajući iskaz ovog svjedoka kao objektivan i dovodeći ga u vezu sa ostalim izvedenim dokazima optužbe), izveo zaključak da su propusti na strani optuženog Č.Š u direktnoj uzročno-posljedičnoj vezi sa predmetnom saobraćajnom nezgodom, to se nije mogla prihvatiti kao osnovana žalbena tvrdnja braniteljice optuženog da je poduzeta radnja skretanja vozilom u lijevo od strane oštećenog bila nepropisna i uzrok nastanka saobraćajne nezgode, jer upravo suprotno proizilazi iz činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda.

Žalbom braniteljice optuženog se dalje osporava i zaključak prvostepenog suda da je krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. KZ FBiH, optuženi počinio sa eventualnim umišljajem, navodeći da takav zaključak nema uporište u provedenim dokazima, jer se saobraćajna nezgoda desila na dionici puta gdje je put prav i pregledan oko 170 m, da je optuženi vozio povećanom brzinom ne znajući da postoji odvajanje sa magistralne ceste na lijevu stranu, pa je bez obzira na kolonu vozila u tom momentu ocijenio da radnju preticanja može sigurno obaviti. Iz navedenog braniteljica smatra da je prvostepeni sud povrijedio zakon na štetu optuženog kada je uzeo da je optuženi počinio ovo krivično djelo sa eventualnim umišljajem, što je daleko teže krivično djelo od onoga počinjenog iz nehata, sa istom posljedicom.

Ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Naime, prvostepeni sud je dao jasne i određene razloge za utvrđenje da je optuženi u odnosu na ugrožavanje javnog prometa i nastupanja zabranjene posljedice u vidu ugrožavanja javnog prometa, postupao sa eventualnim umišljajem, navodeći da je optuženi bio svjestan da vožnjom u alkoholiziranom stanju (od 0,72 promila u krvi, koja se kvalificira kao „pripito stanje“ kada je vožnja za promet najopasnija - vozi se brzo i bezobzirno), vozeći brzinom većom od dopuštene (118 km/h na mjestu gdje je ograničenje brzine kretanja vozila 50 km/h) i pretičući kolonu od 4 vozila, može prouzrokovati konkretnu opasnost za život ljudi i da je pristao na takvu posljedicu (u vidu ugrožavanja javnog prometa), a da se teža posljedica (smrt jedne osobe) može pripisati njegovom nehata. Iz navedenog i po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je izveo pravilan zaključak da su u konkretnom slučaju ostvarena sva obilježja predmetnog krivičnog djela i da je od strane prvostepenog suda, suprotno žalbenim navodima braniteljice, izvršena pravilna primjena krivičnog zakona. Stoga žalbena tvrdnja braniteljice optuženog da se saobraćajna nezgoda desila na dionici puta gdje je put prav i pregledan oko 170 m, da je optuženi vozio povećanom brzinom ne znajući da postoji

odvajanje sa magistralne ceste na lijevu stranu, pa je bez obzira na kolonu vozila u tom momentu ocijenio da radnju preticanja može sigurno obaviti, ne može dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda u pogledu subjektivnog odnosa optuženog prema učinjenom krivičnom djelu (kako u osnovnom tako i kvalifikovanom obliku), za koje je pobijanom presudom oglašen krivim.

Žalbom braniteljice optuženog se dalje osporava odluka o kazni, navodima da je optuženom izrečena „drastična“ kazna zatvora, da mu se samo formalno uzimaju olakšavajuće okolnosti (relativna mladost, ranija neosuđivanost i „mali doprinos pokojnog M.F.“), dok se kao otežavajuće okolnosti uzimaju prebrza vožnja i njegova alkoholisanost, koje ulaze u biće krivičnog djela, koje istom daju karakter da je počinjeno sa umišljajem, pa se iste okolnosti ne mogu dvaput uzimati u obzir kao otežavajuće.

Ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude je vidljivo da je prvostepeni sud cijenio kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, njegovu relativno mlađu životnu dob, zatim da ranije nije osuđivan, da je neposredno nakon saobraćajne nezgode zajedno sa svjedokom Pozder Adisom, pokušao izvući oštećenog iz vozila, te doprinos oštećenog koji se sporo kretao, te im je, po ocjeni ovog suda, dao i pravilan značaj pri odmjeravanju kazne optuženom, pa se paušalni žalbeni navod braniteljice optuženog da je sud samo formalno uzeo ove olakšavajuće okolnosti ne može cijiniti osnovanim.

Ne stoje ni žalbeni navodi braniteljice optuženog da je prvostepeni sud dvostruko vrednovao iste okolnosti jer je kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio prebrzu vožnju i alkoholisanost optuženog, koje ulaze u biće krivičnog djela, obzirom da je prvostepeni sud cijenio samo one okolnosti koje su izvan bića krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. KZ FBiH i koje stoga mogu biti vrednovane kao otežavajuće okolnosti kod odmjeravanja kazne. Naime, iz izreke pobijane presude proizilazi da optuženi Č.Š nije oglašen krivim za povredu blanketnih propisa koji se odnose na vožnju pod dejstvom alkohola i nedozvoljenu brzinu, zbog čega se u konkretnom slučaju ne radi o dvostrukom vrednovanju istih okolnosti kako se to pogrešno žalbom braniteljica tvrdi, iz kojih razloga takvi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu mogli biti uvaženi.

Žalbom kantonalnog tužioca se također osporava odluka o kazni, navodima da je prvostepeni sud precijenio olakšavajuće okolnosti, a podcijenio otežavajuće okolnosti na strani optuženog, te da prvostepeni sud nije imao u vidu težinu i posljedicu krivičnog djela, jačinu ugrožavanja i povredu zaštićenog dobra, činjenicu da je zbog radnji (propusta) optuženog jedna osoba smrtno stradala, zatim bezobzirnost vožnje optuženog koje se gleda u činjenici da se optuženi kritične prilike vozio brzinom od oko 118 km/h, gdje je ograničenje brzine od 50 km/h, sa koncentracijom alkohola u krvi od 0,72 promila, vršeći radnju preticanja kolone od 4 vozila koja su se kretala desnom kolničkom trakom u istom smjeru u kojem se kretao i optuženi, a da se prethodno nije uvjerio da to može učiniti bez ugrožavanja drugih sudionika u prometu, pa s toga smatra da svrhu kažnjavanja nije moguće postići izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 8 (osam) mjeseci.

Ovi žalbeni prigovori kantonalnog tužioca nisu osnovani.

Prije svega, neophodno je ukazati da je kantonalni tužitelj u svojoj žalbi propustio navesti određene razloge zbog kojih smatra da su utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog precijenjene, pa takav žalbeni prigovor, zbog svoje paušalnosti, nije mogao biti ni ispitan.

Kada su u pitanju žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da je prvostepeni sud kao otežavajuće trebao cijeliti okolnosti da je optuženi kritične prilike kretao brzinom od oko 118 km/h, gdje je ograničenje brzine od 50 km/h, dakle duplo većom brzinom od dopuštene, sa koncentracijom alkohola u krvi od 0,72 km/h promila, bitno je ukazati da iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud kao otežavajuće okolnosti cijelio da je optuženi bio u alkoholiziranom stanju i da je vozio brzinom od 68 km/h većom od dopuštene, iz čega slijedi da su okolnosti na koje žalba ukazuje bile od značaja i uzete su u obzir prilikom odlučivanja o krivično pravnoj sankciji.

Dalje, u vezi žalbenih prigovora kantonalnog tužitelja da je zbog propusta na strani optuženog jedna osoba smrtno stradala, valja ukazati da to nije okolnost koja je izvan bića krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. KZ FBiH u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. KZ FBiH i nije mogla uticati na visinu kazne, jer je smrt jedne ili više osoba, element zakonskog bića krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, pa se takav žalbeni prigovor nije mogao prihvatiti kao osnovan.

Također, neosnovano se žalbom kantonalnog tužitelja tvrdi da je prvostepeni sud kao otežavajuću okolnost trebao cijeliti i da je optuženi vršio radnju preticanja kolone od 4 vozila, a da se prethodno nije uvjerio da to može učiniti bez ugrožavanja drugih sudionika, budući da iz izreke pobijane presude proizilazi da je optuženi oglašen krivim da je navedenim radnjama povrijedio blanketne propise iz člana 37. stav 1. (poduzeo radnju vozilom u prometu a da se prethodno nije uvjerio da to može učiniti bez ugrožavanja drugih sudionika u prometu) i člana 58. stav 2. (preticanjem kolone vozila ugrozio druge učesnike u prometu) Zakona o sigurnosti prometa na cestama u Županiji Zapadno hercegovačkoj, pa se te okolnosti ne mogu dvostruko vrednovati i uzeti u obzir prilikom odmjeravanja kazne.

Slijedom navedenog, a kako nijedna od okolnosti od značaja za odluku o kazni utvrđenih od strane prvostepenog suda na strani optuženog, žalbama kantonalnog tužitelja i braniteljice optuženog nije dovedena u pitanje, a niti su istaknute kakve okolnosti koje su od uticaja na odmjeravanje kazne, a koje prvostepeni sud nije imao u vidu, te kako je prvostepeni sud po nalaženju ovog suda o svim okolnostima od značaja za odluku o kazni dao odgovarajući značaj, ovaj sud nalazi da izrečena kazna zatvora optuženom u trajanju od 2 (dvije) godine i 8 (osam) mjeseci za predmetno krivično djelo nije preblaga, kako se to tvrdi u žalbi kantonalnog tužitelja, a niti prestrogo odmjerena, kako se to ukazuje žalbom braniteljice optuženog, pa takva kazna u svemu odgovara težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivnje optuženog kao počinitelja istog, te da je ista neophodno potrebna za ostvarivanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

Žalbom braniteljice optuženog se dalje ističe da je izrečena mjera sigurnosti zabrane upravljanja motornim vozilima „B“ kategorije iz člana 77. stav 3. KZ FBiH u trajanju od 4 godine prema optuženom „drastična“ i skoro maksimalna, navodeći da optuženi nije „drumski razbojnik“ koji je od ranije poznat kao kršitelj saobraćajnih propisa pa je ova mjera neadekvatna i prestroga.

Ovaj žalbeni prigovor braniteljice optuženog nije osnovan.

Naime, odlučne činjenice u prvostepenoj presudi su utvrđene potpuno i pravilno, a shodno tome izveden i pravilan zaključak prvostepenog suda da je optuženom neophodno izreći mjeru sigurnosti zabrane upravljanja prijevoznim sredstvom i to motornim vozilima „B“ kategorije u trajanju od 4 (četiri) godine računajući od pravosnažnosti presude, obzirom na okolnosti pod kojima je djelo počinjeno (vožnja pod utjecajem alkohola, pri brzini koja je 68 km/h veća od dopuštene, pretičući kolonu od 4 vozila), a koje ukazuju da postoji realna opasnosti da optuženi upravljaajući motornim vozilom, ponovno učini takvo djelo, pa je vrijeme trajanja izrečene mjere sigurnosti i po ocjeni ovog suda, pravilno odmjereno. S toga žalbeni navodi braniteljice optuženog da optuženi ranije nije kažnjavao i nije „drumski razbojnik“ te je ova mjera neadekvatna i prestroga, nisu doveli u pitanje pravilnost ovakvog zaključka prvostepenog suda.

Slijedom izloženog, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe kantonalnog tužitelja i braniteljice optuženog odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničarka
Perišić Jelena, s.r.

Predsjednica vijeća
Dugonjić mr Božidarka, s.r.